

cappella; în felul acesta, atât dirijorul cât și unul dintre cele mai bune coruri din țară - Corul Academic Radio - au adus un vibrant omagiu neamului nostru de cântăreți. Trebuie subliniat faptul că sala a fost plină până la refuz, iar dialogul dintre public și interpreți a fost de-a dreptul înălțător, cu multiple rezonanțe în sufletele acelora pentru care "arta este nostalgia lui Dumnezeu"...

Doru POPOVICI

Veșnica tinerețe a șlagărului românesc

Am avut onoarea de a prezenta (de această dată alături de documentatul meu coleg de la Radio, Titus Andrei), ca și în urmă cu cinci ani, concertul de muzică ușoară, aniversar al UCMR, rezultat din eforturile conjugate ale compozitorului-dirijor Ionel Tudor și ale neobositului său coleg de breaslă Mircea Drăgan, Ce păcat însă că nu reușim decât atât de rar și doar la ocazii festive să ne "strângem rândurile", dovedind lumii că este total fals prohodul cântat muzicii ușoare românești tradiționale! Studioul de concerte al Radiodifuziunii ne-a oferit, la a 80-a aniversare a UCMR, imaginea unui gen mereu tânăr, plin de vitalitate. Sala a fost arhiplină, cu un public entuziast, cald, receptiv; mai toți creatorii omagiați (în frunte cu Temistocle Popa) au ținut să asiste la această veritabilă sărbătoare a genului, iar cei care au lipsit - precum Aurel Giroveanu, Horia Moculescu sau Marcel Dragomir - au putut asculta la radio înregistrarea concertului...

Am tot amintit de Radio - și nu întâmplător redacția de specialitate de la Radio România a primit anul acesta Premiul revistei "Actualitatea muzicală" a UCMR -, pentru că această instituție a rămas unicul bastion (nu mă refer, firește, la puzderia de posturi particulare, care numai românești n-ar părea a fi dacă din când în când nu s-ar auzi vocile crainicilor!) de difuzare consecventă și imparțială a muzicii ușoare românești. Regretabil, TVR (deci televiziunea publică, plătită cu banii noștri, ai abonaților) pare a fi uitat (poate își amintește acum, în ceasul al 12-lea...) că există milioane de telespectatori care tânjesc după vocile vedetelor noastre și după șlagărele autentice. Festivalul de la Mamaia (în care TVR este implicată) a ajuns o umbră și oricum promovează orice, numai muzică ușoară nu; concursurile de gen "Șlagăre în devenire" și "Steaua fără nume" au dispărut... Ce exemplu mai bun vreți decât acela că însuși acest concert-eveniment nu a sensibilizat pe nimeni de la TVR, nefiind filmat? Ehe, dacă era o licență cu imitații, gen "Ploaia de stele", ce s-ar mai fi înghesuit!

Tinerețea șlagărului românesc de muzică ușoară a fost dovedită convingător de reluarea - firește, în alte interpretări (deși nu toate foarte fericite alese) - a unor piese "clasice" ale genului, veșnic "verzi" (**ever-green**), cu o

prospețime nealterată de scurgerea anilor. La viitorul concert, despre care Mircea Drăgan spunea că va fi organizat de UCMR în prima parte a anului 2001, am vrea să nu mai fie uitați veteranii în mare formă ai genului, pentru că o asemenea paradă a șlagărelor se cuvine a fi și una a vedetelor - Gică Petrescu (cu atât mai mult cu cât nici marele creator, colaboratorul său de-o viață, regretatul H. Mălineanu, n-a figurat pe afiș), Marina Voica, George Bunea, Dan Spătaru, Nicolae Nițescu, chiar Alexandru Arșinel -, căci ele pot aduce parfumul unei epoci apuse, când "căsuța cu zorele", "birjarul de la șosea" și "lustragiul" făceau parte din viața poate mai curată, mai naivă, a ascultătorului vârstnic de azi...

Vorbeam de tinerețea șlagărului, pentru că fiind o aniversare a breslei compozitorilor vom insista, firesc, asupra "biografiei" melodiilor cântate. Am reascultat astfel cu înfiorare *În amurg*, piesă scrisă de maestrul Aurel Giroveanu (care merge pe 85 de ani; să-i dea Cel de Sus viață lungă!) în 1955. Un alt cântec care nu îmbătrânește niciodată (deși are 40 de ani!), cu zeci de versiuni de-a lungul timpului, inclusiv internaționale (ce frumos sunau la "Cerbul de aur" șlagărele românști pe care gazetari fără discernământ le hulesc azi, preamărind genul **dance...**), este *Lalele* al maestrului Temistocle Popa, care se îndreaptă către 80 de ani, dar este într-o formă strălucită. Primul ne-a fost reamintit de Carmen Rădulescu, iar cel de-al doilea - surpriză! - de Mădălina Manole. Corina Chiriac a preluat creator celebrul *Prieten drag* al lui Radu Șerban, lansat de Pompilia Stoian și Marina Voica, așa cum George Nicolescu ne-a reamintit melodicitatea unică (mare păcat că autorul și-a impus o distanțare de această lume nebună, nebună...!) a lui Florin Bogardo, din piesa *Tu ești primăvara mea*. Ne-am amintit cu emoție și tristețe, reascultându-le, de Luigi Ionescu, de Aurelian Andreescu, de toți marii dispăruți ai genului. În rest, interpreții au venit în fața minunatului public cu propriile lor melodii, pe care sunt sigur că erau pe cale... să le uite, de atâta vreme nu le-au mai cântat (și mai ales **live!**): Corina Chiriac - cu *Strada Speranței* de Vasile Veselovschi; George Nicolescu - cu *Eternitate* de George Grigoriu (piesă nemuritoare și ea, scrisă în urmă cu aproape 30 de ani); Carmen Trandafir - cu *Micul meu univers* de George Natsis; Marina Scupra - cu *Un trifoi cu patru foi* de Dan Dimitriu; Mădălina Manole - cu *Cântă cu mine* de Șerban Georgescu. La rândul ei, Carmen Rădulescu ne-a amintit un șlagăr lansat de Mirabela Dauer în 1986, la Mamaia, în recital: *Păcat că vremea nu mai vine înapoi* de Mircea Drăgan.

Trei dintre vedetele autentice ale muzicii ușoare românești au adus în fața publicului doar piese proprii: Gabriel Cotabiță s-a oprit la *Prima iubire și ultima* de Horia Moculescu și *Să nu ne spunem adio* de Ionel Tudor; Monica Anghel - la *Spune-mi* de Cornel Fugaru și *Dau viața mea pentru o iubire* de Marius Țicu; Angela Similea (întâmpinată cu flori, multe flori) a cântat vibrant *Să mori de dragoste rănită* de Marcel Dragomir și *Casa mea* de Ion Cristinoiu.

Pentru câteva ore, Studioul de concerte Radio a redevenit ceea ce a fost (și poate va redeveni) cândva: o casă primitoare, ospitalieră, a muzicii ușoare românești.

Au fost evocați cu această ocazie și câțiva dintre marii noștri textieri dispăruți - Constantin Cârjan, Mihai Maximilian, Romeo Iorgulescu -, dar mai ales a fost omagiat făuritorul orchestrei moderne a Radiodifuziunii - Sile Dinicu -, piesa care a deschis și a închis concertul aparținându-i.

Melodiile au fost orchestrate fără cusur de trei dintre componenții orchestrei - reductabilul dirijor Ionel Tudor, pianistul George Natsis și trombonistul Corneliu Meraru (toți trei, compozitori reductabili), în timp ce orchestra în ansamblul ei a oferit o probă de profesionalism și adesea de virtuozitate.

Chiar dacă TVR - așa cum spuneam - n-a găsit o cameră de filmat pentru acest concert memorabil, Radio România a înregistrat și a retransmis concertul, ocazie și pentru cei care nu s-au aflat în sală de a se convinge de valoarea acestui demers, care sperăm că nu va rămâne singular. UCMR, acum la frumoasa vârstă de 80 de ani (oricum, mai tânără decât parte dintre sărbătoriți!), are datoria morală de a organiza periodic concerte de muzică ușoară, televizate și radiodifuzate, pentru că nu folosește nimănui retragerea în turnul de fildeș și constatarea amară de genul "ne-au furat Festivalul de la Mamaia", "nu mai suntem cântați", "televiziunile prigonesc muzica ușoară" etc. Muzica ușoară este o forță, așa încât creatorii și interpreții nu trebuie să se dea bătuți, indiferent cât de puternic și de viclan este adversarul!

Dacă mai aveam vreo îndoială, ea ne-a fost spulberată la acest concert aniversar: muzica ușoară românească nu se predă și nici nu moare!

Octavian URSULESCU